

آیا می‌توان در مقابل چنین خدایی بر خلاف نظر مبارک او گناه کرد و عسیان نمود و توبه نکرد؟

شماره پرسش: ۱۹۴۳۳

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۶/۳/۶ ۰۵:۱۹:۵۱

متن پرسش

سلام استاد جان عزیز: بگذارید راحت بغض گلویم را بگشایم و مشکل چند ساله خودم را بگویم به امید اینکه از کلام شما نوری برای قلب خاموشم متجلی شود. استاد چندین ماه بود که راهم را خراب رفتم بودم و بر یک گناه بسیار اصرار ورزیدم تا جایی که یک سالی است هرچقدر می‌خواهم نجات پیدا کنم نمی‌شود و گویا خلود در این عذاب پیدا کرده‌ام. (فعلاً به هیچ وجه امکان ازدواج ندارم و تقریباً به خودم فهماندم که باید از راهی جز ازدواج نجات پیدا کنم). توبه‌هایم چندین روز بیشتر دوام ندارد و دوباره آن را می‌شکنم. قوه خیالم بسیار وحشی شده و قدرت فکر را از من گرفته، استاد امانم را بریده است. والله بعضی روزها از عذاب این خیال آشفته طلب مرگ می‌کنم. قبلاً‌ها چنین نبودم که از نزدیک شدن شب قدر یا اربعین یا اعتکاف یا... چنین حس اضطرابی داشته باشم ولی اکنون چنین شده‌ام. استاد من ناامید نشده‌ام ولی راه را هم پیدا نمی‌کنم، احساس می‌کنم خدای من دیگر بر من تجلی نمی‌کند، او را گم کرده‌ام. من خودم و کس دیگر را مدتهاست آلوده کرده‌ام ولی خدا شاهد است که حال از خودم بهم می‌خورد از بس گناه و توبه کرده‌ام. استاد ابتدای ماه مبارک است شما را قسم می‌دهم به همین ماه مبارک نجاتم دهید. خواهش می‌کنم مفصل راهنمایی کنید.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: مسیحا دمی بالاتر از سخن خدا در این مورد نیست که در [آیه ۵۳ سوره زمر](#) با لحنی آکنده از نهایت لطف و محبت، آغوش رحمتش را به روی همگان باز کرده و فرمان عفو همه گنهکاران را صادر نموده، می‌فرماید: «به آنها بگو ای بندگان من که بر خودتان [اسراف](#) و ستم کرده اید! از رحمت خداوند نومید نشوید که [خدا](#) همه گناهان را می‌بخشد که او بخشنده و مهربان است» (قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ). دقت در تعبیرات این آیه، نشان می‌دهد که از امیدبخش‌ترین، آیات [قرآن](#) مجید نسبت به همه گنهکاران است، شمول و گستردگی آن، به حدی است که طبق روایتی، امیرمومنان علی(علیه السلام) فرمود: «در تمام قرآن [آیه](#) ای وسیع‌تر از این آیه نیست» (ما فی القرآن آیه أوسع من یا عبادِی الذّین اسرفوا...). دلیل آن نیز روشن است زیرا: ۱ - تعبیر به «یا عبادِی» (ای بندگان من!) آغازگر لطفی است از ناحیه پروردگار. ۲ - تعبیر به «اسراف» به جای «ظلم و گناه و جنایت» نیز لطف دیگری است. ۳ - تعبیر به «عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ» که نشان می‌دهد گناهان آدمی همه به خود او باز می‌گردد، نشانه دیگری از محبت پروردگار است، همان گونه که یک پدر دلسوز، به فرزند خویش می‌گوید:

این همه بر خود ستم مکن! ۴ - تعبیر به «لَاتَقْنَطُوا» (مایوس نشوید) با توجه به این که: «قنوط» در اصل به معنی مایوس شدن از خیر است، به تنهایی دلیل بر این است که گنهکاران نباید از «لطف الهی» نومید گردند. ۵ - تعبیر «مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ» بعد از جمله «لَاتَقْنَطُوا» تاکید بیشتری بر این خیر و محبت می باشد. ۶ - هنگامی که به جمله «إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ» می رسیم که با حرف تاکید آغاز شده و کلمه «الذُّنُوب» (جمع با الف و لام) همه گناهان را بدون استثنا در بر می گیرد، سخن اوج می گیرد و دریای رحمت مواج می شود. ۷ - هنگامی که «جَمِيعاً» به عنوان تاکید دیگری بر آن افزوده می شود امیدواری به آخرین مرحله می رسد. ۸ و ۹ - توصیف خداوند به «غفور» و «رحیم» که دو وصف از اوصاف امیدبخش پروردگار است، در پایان آیه، جایی برای کمترین یاس و نومیدی باقی نمی گذارد. آری، به همین دلیل، آیه فوق گسترده ترین آیات قرآن است، که شمول آن هر گونه گناه را در بر می گیرد، و نیز به همین دلیل، از امیدبخش ترین آیات قرآن مجید محسوب می شود. و به راستی، از کسی که دریای لطفش بیکران و شعاع فیضش نامحدود است جز این انتظاری نمی توان داشت. از کسی که «رحمتش بر غضبش پیشی گرفته» و بندگان را برای رحمت آفریده، نه برای خشم و عذاب، غیر از این چشم داشتی نیست. چه خداوند رحیم و مهربانی! و چه پروردگار پر مهر و محبتی!! آیا می توان در مقابل چنین خدایی بر خلاف نظر مبارک او گناه کرد و عصیان نمود و توبه نکرد و باز توبه نکرد و باز توبه نکرد و از رحمت واسعه‌ی او مأیوس بود؟! موفق باشید